పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

-70 -

వలపుల ఎడారి

చిక్కటి చీకటి దుప్పటిలా జగతిని క్రమ్ముకుంది. అంతటా నిశ్శబ్దం. చీమ చిటుక్కుమనడం లేదు. కాలం స్థంభించి పోయింది. బయట చీకటి. హృదయంలో నిండిన చీకటి.

పోరాటం ఎవరితో చెయ్యాలి? కనబడితే సరే. ఎదిరించవచ్చు, చంపచ్చు, కానీ కంటికి కనబడదే. తెలియని కోపంతో పళ్ళు కొరుకుతూ పిడికిళ్ళు బిగించిందామె.

ఎలా? ఇక్కడనుండి బయటపడటం ఎలా? అతన్ని చేరుకోవడం ఎలా? అది సాధ్యమా.?

అనారోగ్యంతో అతను అక్కడ ఒంటరిగా అల్లాడి పోతుంటే..

ఇక్కడ తన హృదయం విలవిల్లాడి పోతోంది. తన ప్రపంచం తలక్రిందులయినట్లుంది. కానీ ఏదో ధైర్యం. చీమకు కూడా అపకారం తలపెట్టని మంచి మనిషి అతను. అతనికి ఏమీ కాదు.

ఈ బందిఖానా నుండి తప్పించుకుని అతన్ని చేరుకునే మార్గమేదైనా ఉందా? ఉంటుందా? సాధ్యమా?

అవసరమయితే, వెళ్ళాలనుకుంటే బస్సో, టాక్సీనో ఎక్కితే అరగంటలో అతన్ని చేరుకోవచ్చు అని ఇన్నిరోజులూ అనుకుంటూ నిశ్చింతగా ఉండేది. కానీ ఈ రోజు అన్నీ ఆగిపోయి పగలు కూడా వాహనాలు తిరగని రోడ్లు బిక్కుమని చూస్తూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తాయని ఊహించలేదు. హే భగవాన్ కాపాడు. దయచేసి అతని అనారోగ్యాన్ని బాగు చేయి. అతని అసహాయ స్థితిని చూడలేక ఆవేదన కట్టలు తెంచుకుని కన్నీటి రూపంలో పెల్లుబికి బయటికి వచ్చి గుండెలను తడిపేస్తుంటే ఆమె ప్రార్థిస్తోంది ఏదో పిచ్చి నమ్మకంతో.

హాస్పిటల్ కి వెళితే? అమ్మో ఇంకేమైనా ఉందా? అక్కడ డాక్టర్లే లేరట. కొందరున్నా వాళ్లు కూడా భయపడిపోయి రోగిని సరిగా చూడకుండానే అందరికీ అదే జబ్బని తేల్చేసి వాళ్లలో కలిపేసి ఎక్కడికో దూరంగా ఎడారి ప్రాంతానికి తీసుకెళ్ళి పడేస్తున్నారట. ఆ జబ్బు బాగయిపోయి తిరిగి రావడం కల్ల అని. చనిపోతే శవాలను కూడా చూపించకుండా ట్రక్కుతో ఈడ్చుకెళ్ళి అక్కడే ఎడారి గుంతల్లో తోస్తున్నారని చెపుతున్నారు. ఎంత నికృష్టమైన చావు. ఎవ్వరూ తగలకుండా ఆఖరి రోజుల్లో అయినవారు కనీసం కడసారి చూపులు చూడకుండా, అనాధల్లా నేల జారిపోవడం. మట్టిలో కలిసిపోవడం. అయ్యో ఆ దుస్థితి పగవారికి కూడా రాకూడదు. అందులో ఈ పరాయి దేశంలో ఈ నేలపై అడ్రస్ తెలియకుండా పోవడం అంటే ఏ జన్మలో చేసుకున్న పాపమో? ఎవరి శాపమో? మరి.

అది కువైట్ పట్టణం. అంతటా కర్ఫ్యూ.

బయట కనబడితే పోలీసులు పట్టుకుని జైల్లో తోస్తున్నారు. వీధుల్లో గస్తీ తిరుగుతున్న పోలీస్ కార్లు తప్ప ఇంకెక్కడా అలికిడి కనబడటం లేదు.

కర్ఫ్యూ మొదలుపెట్టక ముందే ఆశపోతులందరూ పొలోమని పోయి అంగళ్ల మీద పడి ఆర్నెళ్లకు సరిపడా సరుకులను దోచుకు తెచ్చుకుని ఇంటిలో దాచుకున్నారు. దోచుకున్న వాళ్ళకి దోచుకున్నంత. ఆలశ్యంగా వెళ్లిన వాళ్లకు, వెనకబడిన వాళ్ళకు ఏమీ దొరకలేదట. కళ్ళకు ఖాళీ షాపులు దర్శనమిచ్చాయట.

బయట పిట్ట కూడా తిరగకుండా స్థంభించిపోయిన రహదారులు. సందడి లేక కాళ్ల పారాణి ఆరకముందే భర్తను కోల్పోయిన వితంతువులా రోదిస్తున్నాయి.

ప్రపంచం కూడా జరుగుతున్న పరిణామాలను అర్థం చేసుకోలేని స్థితిలో ప్రాణ భయంతో కొట్టుమిట్టాడుతోంది. గుండెనిండా గాలి పీల్చుకోవడానికి కూడా భయపడుతూ పంజరంలో చిక్కిన చిలకలా గిజగిజ లాడుతోంది. గజ గజా వణికిపోతోంది.

ఎక్కడి దొంగలక్కడే గప్ చుప్. ప్రస్తుతం ప్రపంచమంతా దొంగా పోలీస్ ఆట ఆడుతోంది. ఇక్కడ ఎవరు దొంగలో? ఎవరు పోలీసులో అస్సలు తెలియడం లేదు. అంతా తలక్రిందులయిపోయిన అయోమయం. దొంగలా ప్రవేశించి దొంగదెబ్బ తీస్తున్న ఈ వైరస్ దెబ్బకు మహా మహులే తలుపులు మూసుకుని ఇంట్లో కూర్చున్నారు. దేశాలను పాలించే రాజులూ, మంత్రులూ బెంబేలెత్తి పోయి దిగాలుపడి దిక్కులు చూస్తున్నారు. పరిష్కారం కనబడక ఆలోచిస్తూ తల బ్రద్దలు కొట్టుకుంటున్నారు.

ఇక జవాబులివ్వడానికి ప్రశ్నలెక్కడ? ప్రశ్నించే వారెక్కడ? కొన్ని రోజులు ప్రాణ భయంతో భూమ్మీద సమానత్వం సంపంగి పూవుల పరిమళాలను వెదజల్లింది. మనుషులు కులమత, పేదా గొప్పా భేదాలు మరచిపోయారు. ఎంత మంచి మార్పు. కానీ అది కొద్ది రోజులే. పరిస్థితి కాస్త అదుపులోకి రాగానే, అవగాహన కలగగానే ఊపిరి కాస్త పీల్చుకున్నాక యథవిధిగానే తయారయింది మనుషుల ప్రవర్తన. హతవిధీ ఈ మనుషుల తీరు ఎప్పటికి మారేను? ఎన్నటికి బుద్ధి వచ్చేను.

అది మే నెల 2020.

పాలకులే ప్రాణాలరచేతుల్లో పెట్టుకుని పరిగెత్తుతుంటే ఈ క్లిష్ట సమయంలో సామాన్యప్రజల మాటేమిటి?

దాని పేరు అదే ఆ కరోనా పేరు వింటేనే కరెంటు షాకులా అందరికీ వెన్నులో జలదరించే వణుకు. కళ్లల్లో పొరాడే భయం.

ఇటలీ, ఫ్రాన్సు, అమెరికాలోని మనుషులు వరుసగా తెగులు సోకిన కోళ్ళలా వ్రేలాడబడి పోయారు. ఆసుపత్రులు నిండి పోయాయి. స్థలం లేదు. సదుపాయాలు లేవు.

ఎటు చూసినా రోదనలు, వేదనలు ఆక్రోశాలు, ఆర్త నాదాలూ. అన్నిచోట్లా సామూహిక ఖననాలకు గోతులు త్రవ్వుకుంటున్నారు. ఎంత దౌర్భాగ్యం. రేపేమవుతుందో తెలియని అనిశ్చితిలో తమ సమాధులను తామే తమ చేతులతో త్రవ్వుకుంటున్నారు.

ఏమిటి ఈ వైపరీత్యం? ఎందుకీ విధ్వంసం? ఎవరికింత కక్ష? ఏం సాధించాలని? జవాబు లేని ప్రశ్నలు. అయినా అడిగే సమయం ఆ వెసులుబాటూ ఎవరికీ లేదు. ఎవరిని అడగాలో తెలిస్తే కదా. ఎవరు కాపాడగలరు? ఎవరు రక్షించగలరు? ఏమీ తెలియదు. అవి మనుషుల శరీరాలా? శవాల గుట్టలా? మట్టి దిబ్బలా.

అబ్బ తలచుకుంటుంటేనే, వార్తలు చదువుతుంటేనే భయం. వంట్లో నిలువెల్లా నిండిపోయే నీరసం. ఏం చేయాలి? ఎలా బయట పడాలి? ఎక్కడికి పారిపోవాలి? దాని కబంధ హస్తాలకు అందని చోటికి అది రాని చోటికి. దానికి తెలియని చోటికి దూరంగా పారిపోవాలి. ఎక్కడుందది. కనిపెట్టడం ఎలా?

సరిహద్దులు దాటుతోందది. ప్రపంచ దేశాల్లోకి అవలీలగా ప్రవేశిస్తోంది.

రోజు రోజుకీ పరిస్థితులు దిగజారిపోతున్నాయి. భయంకరమైన కాలం. జన్మలో ఎవ్వరూ ఎప్పుడూ కళ్ళతో చూడని చెవులతో వినని రోజులు.

మనిషికి మనిషే శత్రువట. ఇదొక విచిత్రం. ఎన్నడూ వినని వింత. దీన్నుండి తప్పించుకుని బయటపడే వాళ్లున్నారా? ఉంటారా? కొన్ని నెలల తరువాత ఈ భూమ్మీద మనుషులు ప్రాణాలతో మిగిలి ఉంటారా?

ఇది ఈ భూమిని సమూలంగా తుడిచిపెట్టదు కదా. ఎక్కడినుండి వచ్చిందో కానీ గాయం చేయకుండా రక్తం తాగే రాక్షసి ఇది.

ఇన్ని భయాల మధ్య విషాదం నిండిన వార్తలను వింటూ ప్రపంచ దుస్థితికై విచారిస్తూ బెదిరిపోయే గుండెను కదలకుండా గట్టిగా పట్టుకుంటూ గడిపే కాలంలో పులి మీద పుట్రలా ఇదే సమయంలో అతనికి ఆరోగ్యం బాలేకపోవడం అశాంతిని కలిగిస్తోంది.

కొంపదీసి అదే ఇది కాదుగా. మామూలు జలుబనే కాస్త ధైర్యంగా ఉందామె. ఎందుకంటే అతనికి జ్వరంలేదు మరి.

ఈ సమయంలో ఆసుపత్రికి వెళ్ళాలంటే అంబులెన్సుకు కాల్ చెయ్యాలి. ఇక గత్యంతరం లేదు. గణ గణ గంటలు మ్రోగించుకుంటూ వచ్చే దాన్ని చూస్తూనే పై ప్రాణాలు పైనే పోతాయి. హాస్పిటల్ కి పంపిస్తే భయంతో ప్రాణం పోతే ఏం చేయాలి. ఈ టైంలో వెంట ఎవరూ వెళ్ళడానికీ లేదు. వెళ్ళి చూడటానికీ లేదు. ఏంటో ఈ అగ్ని పరీక్ష. ఏమి చేయడానికి పాలు పోవడం లేదు.

కర్ఫ్యూ ఇంకో పది రోజులు ఉంది. బాగా ఆరోగ్యంగా ఉన్న మనిషికి ఈ జలుబు ఇప్పుడే రావాలా. ఏంటో ఏమీ కాదులే. తగ్గిపోతుంది. రెండ్రోజుల్లో కోలుకుంటాడు. తనకు తానే ధైర్యం చెప్పుకుంది.

అయినా ఆమె మనసు నిలవడం లేదు.

అసలే కిటికీ లేని గది. గాలీ వెలుతురూ ఉండదు. బయట ఎడారి ఎండ. ఈ చిన్న గదికే అద్దె ఇరవయి అయిదు వేలు. అన్యాయం కదా. ఇక్కడ కువైట్ లో అంతే. సంపాదించే సగం జీతాలు ఇంటి అద్దెలకే పోతాయి.

అవును. టివి సౌండ్ కూడా వినబడటం లేదు. అది చూస్తే అయినా కాస్త మైండ్ రిలాక్స్ అవుతుంది కదా. ఈ సమయంలోనే టి వి కూడా చెడిపోయిందట. ఏంటో అన్నీ ఒక్కసారిగా దండెత్తి వచ్చి మీదపడినట్లుంది.

ఆరోగ్యం బాలేని మనిషికి ధైర్యం చెప్పాలి అనుకుంటూ ఆ రోజు ఫోను మాటల్లో “మీకు ఏమీ కాదు. కంగారు పడకండి” అంది ఆమె.

చిన్నగా నవ్వాడతను. అతను నవ్వితే పగలే వెన్నెలలు కురుస్తాయి. చందమామలా చల్లగా పలకరిస్తుంది ఆ నవ్వు.

అందమైన ఆ నవ్వు చూస్తూ మైమరచిపోయిందామె.

అతడొక మైకం.

అతడొక పరవశం.

అతడొక మోహం.

అతడు ఆమె ఒడిలో ఊగే పసిపాపాయి.

జీవిత పాఠాలు బోధించే గురువు.

సముచితమైన సలహాలిచ్చే ఆత్మీయుడు.

ఆమెను శృంగార లోకాల్లో తేలియాడించే పురుషుడు.

అతన్ని చూస్తే చాలు మనసు నిండిపోతుందామెకు.

అతనితో నడుస్తుంటే మరో అందమైన ప్రపంచం వైపు అడుగులు వేస్తున్నట్లుంటుందామెకు.

అతడే ఆమె కంటికి వెలుగు. ఆమె నోట వెలువడే మాట. మనసు నిండి పొంగి పొరలే ప్రేమధార.జీవితాన్ని తీయని అనుభూతుల పరిమళాలతో నింపిన వాడు.

ఎన్నని చెప్పాలి? అతని గురించి..

అతడొక పూల కొమ్మ. పూల వంటి జ్ఞాపకాలతో మదిని నింపినవాడు.

"ఏం చెయ్యగలవు నువ్వు? సతీసావిత్రిలా ఆ యమధర్మరాజుతో పోట్లాడి నా ప్రాణాన్ని వెనక్కి తెచ్చుకోగలవా" అన్నాడతను ఉన్నట్లుండి.

ఉలిక్కిపడిందామె సరిగ్గా అర్థం కాలేదు.

"ఏంటీ? ఏమన్నావ్? మళ్ళీ చెప్పు"

"అహ ఏమీ లేదు" నవ్వాడతడు. ఈసారి పేలవంగా

"సరిగ్గా చెప్పు."

మరలా అదే మాటను చెప్పాడతను ఆమె ముఖంలోని భావాలను గమనిస్తూ. వినగానే కదిలిపోయిందామె. మనసు వణికింది.

"ఛీ. ఏం మాటలవి? ఎందుకలా మాట్లాడతావ్ అస్సలు ఏమీ కాదు నీకు. రెండ్రోజుల్లో బాగయిపోతుంది. ఇప్పటికే కాస్త తేరుకున్నారు కదా" చెప్పిందామె అనునయంగా.

"ముఖం పీక్కుపోయింది కదూ" అద్దంలో చూసుకుంటూ చెప్పాడు.

"ఎలా ఉన్నా నీ ముఖం నాకు ముద్దుగానే ఉంటుంది. తేడా తెలియదు నా కళ్ళకి. చక్కనయ్య చిక్కినా అందమే" చెప్పింది కళ్ళు విప్పార్చి అతని ముఖాన్ని చూస్తూ.

నిజమే కదా. అతన్ని ఎంత చూసినా ఎంత మాట్లాడినా ఎంత కాలాన్ని గడిపినా తనివి తీరదు సమయం సరిపోదు.

అందుకే అంటుంది ఈ జీవితం సరిపోదు మనకి అని.

అతడంటుంటాడు. "నువ్వు చాలా ఆలశ్యంగా వచ్చావు నా దగ్గరికి. అందుకే ఈ కొద్ది కాలమైనా నిన్ను నా జ్ఞాపకాలతో నింపేస్తాను. నేను లేకపోయినా నువు నా స్మృతులతో కాలం గడపాలి. మరో జన్మలో తప్పకుండా మనం పూర్తి జీవితాన్ని కలిసి గడుపుదాం. ఒకే ప్రాణంగా, ఆత్మగా విడదీయరాని బంధమై జీవిద్దాం" చెప్పాడు నమ్మకంగా.

"అవును. మరో జన్మే కాదు. ఎన్ని జన్మలైనా మనం కలిసే ఉండాలి" చెప్పిందామె స్థిరంగా.

కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయారు ఇద్దరూ.

ఏదో మాట్లాడాలి అన్నట్లుగా."మనం సరిగ్గా ఎనిమిది నెలల క్రితం ఈ టైం లో హరిద్వార్ లో ఉన్నాము. గంగానది ఒడ్డున కూర్చుని నీళ్ళలో కాళ్ళు పెట్టుకుని ఆ అద్భుతమైన అనుభూతిని కలిసి ఆనందంగా అనుభవిస్తున్నాం. గంగ ప్రాణం ఉన్నట్లే ఉరుకుల పరుగులతో ప్రవహిస్తోంది. నాకది అద్భుతమైన అనుభవం. అక్కడి గంగా హారతి మదిలో ఎంత గొప్ప భక్తి భావాన్ని కలిగిస్తోందో మాటల్లో చెప్పలేను" ఆ సంగతులన్నీ గుర్తుచేసిందామె సంతోషంగా.

"ఆ అవును అప్పుడే ఎనిమిది నెలలయిందా? ఈ కరోనా లేకపోతే ఇప్పుడు ఇంకో ట్రిప్ ఎక్కడికైనా వెళ్ళే వాళ్ళం అన్నాడు" నిట్టూర్చుతూ.

"ఇది పోయాక కేరళ వెళదాం"ఉత్సాహంగా చెప్పిందామె.

"హు.. ఇది అప్పుడే పోదు. ఎంతమంది ప్రాణాలు తీసుకెళ్ళిపోతుందో" శూన్యంలోకి చూస్తూ చెప్పాడు.

ఎందుకో అతడి మాటలు ఆ చూపులు భయం కలిగించాయి.

“సరే. నాకు కొంచెం నీరసంగా ఉంది. ఇక పడుకుందామా?”

ఇంకా మాట్లాడాలనిపిస్తోంది కానీ ఎన్నడూ అతని మాటకు ఎదురు చెప్పని ఆమె “సరే రెస్ట్ తీసుకోండి ప్రొద్దుటే ఫోన్ చేస్తాను” అంది.

“అలాగే” మంచం మీద పడుకుంటూ చెప్పాడతను.

❦❦❦

పడుకుందామని ప్రయత్నించింది కానీ నిద్ర పట్టలేదు. ఏదో దిగులు నిలువెల్లా క్రమ్ముకుంది. ఏం చెయ్యాలి. బాగా నీరసించి పోయాడు. ఆరోగ్యం విషయంలో చాలా జాగ్రత్తగానే ఉంటాడతను. కాబట్టి అంత భయమేమీ అవసరం లేదు అనుకుందామె.

అదే ఆమె చేసిన పొరపాటు.అదే వాళ్ళకి ఆఖరి రాత్రి అవుతుందని ఆమె అనుకుని ఉంటే ఏదో ఆలోచించి జాగ్రత్తలు తీసుకునేదేమో.

దిగ్బంధనంలో చిక్కుబడి పోయినట్లుంది. కదలడానికి లేదు. ఎన్ని రోజులు ఇలా. కాస్త జలుబుకే ఎందుకతడు అలా మాట్లాడుతున్నాడు. కరోనా అని భయపడుతున్నాడా? అపశకునాన్ని సూచిస్తూ ఆకాశంలో ఏదో పక్షి అరిచినట్లనిపించింది. ఎందుకో వళ్ళు జలదరించింది.

సమయం చూస్తే తెల్లవారు ఝామున మూడవుతోంది. ఎడతెగని ఆలోచనలతో అలా పడకపై వాలిందామె. గలగల పారే గంగా నది కళ్ళముందు మెదిలింది. ఆ కదలికల్లో తొణికిసలాడే జీవం పలకరిస్తోంది. రా రమ్మని చేతులు సాచి పిలుస్తోంది.

ఈసారి కాశీ వెళ్ళాలి. అక్కడి గంగ ఎలా ఉంటుందో చూడాలి. భవిష్యత్తు గురించిన అందమైన కలలతో నిద్రలోకి జారుకుందామె.

నిద్రలో అన్నీ పీడకలలే.అతడు పసిపాపాయిలా రెండు చేతులు పైకి సాచి మేఘాలతో ఆడుకుంటూ ఆకాశంలో పైపైకి తేలిపోతున్నాడు. ఎక్కడికో వెళ్ళిపోతున్నాడు. మేఘాలన్నీ దూదిపింజెల్లా గాలిలో తేలిపోతున్నాయి. అతడి మొహం ప్రశాంతంగా చిరునవ్వుతో నిండి ఉంది.

ఉలిక్కిపడి లేచిందామె. మనసంతా కలవరం. వళ్లు వణికి పోతోంది. అంతటి ఏసి లో కూడా మొహమంతా చెమటలు పట్టేసాయి.

ఏమయింది? ఏంటిది? కలా? ఎందుకలాంటి కల వచ్చింది. భయమేసింది. కెటిల్ లోని నీళ్లు గ్లాస్ లో వంపుకుని గటగటా తాగేసింది. ఏమయిందతనికి? ఎందుకలా ఆకాశంలో తేలిపోతున్నాడు? తనను వదిలేసి ఎక్కడికి పోతున్నాడు? భయమేసింది. టైం చూస్తే ఉదయం ఆరయ్యింది.

కాల్ చేద్దామనుకుని ఇపుడే వద్దు నిద్రలో ఉంటాడేమో? ఏడు గంటలకి కదా లేపమన్నాడు అనుకుంటూ కాసేపు అసహనంగా కాలం గడిపింది.

ఇక మనసాగలేక ఆరూ పదిహేనుకు కాల్ చేసింది. ఎత్తలేదు. మళ్ళీ చేసింది. నో ఆన్సర్. ఈసారి వళ్ళు కాదు గుండె వణికిందామెకి.

ఏం చెయ్యాలో తోచడం లేదు. నిన్ననే ఇంటి ఓనర్స్ నంబర్ ఇమ్మని అడిగిందామె.

“ఎందుకు?” అన్నాడతడు.

“ఒక వేళ నువు నా కాల్ లిఫ్ట్ చెయ్యక పోతే” మధ్యలోనే ఆగిపోయిందామె మాట పూర్తి చెయ్యలేక.

అతడి ముఖంలో అసహనం. "సీతా! నీకెందుకు వాళ్ళ నంబర్. నువు కాల్ చేస్తే నేను తీయకుండా ఉంటానా? అది అసంభవం కదా. గాఢ నిద్రలో ఉన్నా కూడా నీ కాల్ తీస్తాను కదా. ఇన్నేళ్ళుగా ఎప్పుడైనా అలా జరిగిందా చెప్పు? నీ సంగతి నాకు బాగా తెలుసులే. నువ్వు కంగారుపడి అనవసరంగా వాళ్లని ఇబ్బంది పెడతావు. అలా చెయ్యడం నాకు నచ్చదు" అతడి మాటల్లో కోపం తొంగి చూసింది.

ఎవరికీ ఇబ్బంది కలిగించని మనస్తత్వం. ఇక మారు మాట్లాడలేదామె. నిజమే. మూడేళ్ళుగా ఏ రోజూ కాల్ తీయకుండా లేదు. అవును ఎందుకు తీయదు? తప్పకుండా తీస్తాడు కదా సర్ది చెప్పుకుంది.

కానీ... ఇప్పుడు తీయడం లేదే. ఏమయింది? అర్ధరాత్రిపూట బాలేక హాస్పిటల్ కి వెళ్లాడా? మధ్య రాత్రి లేపడమెందుకని కాల్ చేసి చెప్పలేదేమో?లేక ముందే లేచి బాత్ రూం కి వెళ్ళాడా?కాసేపు చూద్దాం అనుకుంటూ పది నిముషాలు చూసింది. అతడినుండి కాల్ రాలేదు. ఎప్పుడూ ఇలా కాల్ ఆన్సర్ చెయ్యకుండా ఉండడు. ఏదో కీడును శంకించింది మనసు.ఏమి చెయ్యాలో అర్థం కాక గిజ గిజ లాడి పోయింది.

గుర్తొచ్చిన దేవుళ్ళందరికీ మ్రొక్కనారంభించింది. తెలియరాని సంగతులేవో హృదయానికి తెలిసిపోతున్నాయి. ఆత్మ దుఖంతో రగిలిపోతూ విలపిస్తోంది. ప్రాణం లోపలికీ బయటికీ గింగిరాలు తిరుగుతోంది. అతడి దగ్గరికి వెళ్ళాలని పరిగెడుతోంది.

కాల్ మరలా మరలా చేసింది. మ్రోగుతోంది కానీ.. కానీ ఎత్తడం లేదు.

ప్రియతమా!

మూడేళ్లుగా నా కాల్ నీకు సుప్రభాతమయ్యేనే. కమ్మని నిద్రకు తీయని కలలకు తెర తీసే శుభరాత్రి ఆయెనే. ఎన్నో ముచ్చట్లు ఫోనులో ప్రవాహమై పొంగెనే. ఇప్పుడు ఎందుకు నా ఫోన్ కాల్ లిఫ్ట్ చెయ్యవు? నిద్రలోనైనా తీస్తానని చెప్పావు కదా. మరి ఒక్కసారి తియ్యవా. ఒక్క మాట మాట్లాడవా.

ఫోన్ మ్రోగుతోంది. ఎవరో కాల్ చేసారు. అతనే చేసాడనుకుని సంతోషంగా కన్నీళ్లు తుడుచుకుని చూస్తే. కాదు. అనిత. అతనికి దూరపు బంధువు. వరుసకు చెల్లెలు అవుతుంది. అపుడపుడూ స్నేహంగా మాట్లాడుతుంది.

కానీ ఇద్దరి మధ్య ఉన్న అనుబంధం గురించి తనకు తెలియదు.

"సీతా.. నీకీ సంగతి తెలుసా? మా అన్నయ్యను అమిరి హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళారట. రూం లో పడిపోయాడట. ప్రొద్దుటే ఓనర్సు చూసి అంబులెన్సుకు కాల్ చేసారట"

“ఓ హాస్పిటల్ లో ఉన్నాడా?”

హమ్మయ్య. పోనీలే ఆ నీరసానికి డాక్టర్లు ట్రీట్మెంటు ఇస్తారు. అనుకుంటూ గ్లాసులోని నీళ్ళు తాగబోయిందామె..

మళ్ళీ ఫోను. అనితనే చేసింది.

ఈసారి ఫోన్ ఎత్తడం ఆలశ్యం ఏడ్చేస్తోంది.

"మా అన్నయ్య ఇక లేడంట" భోరుమంది.

ఆమెకు ఏడుపు రాలేదు. పెదవులపైకి పాక్కుంటూ నవ్వొచ్చింది. అతడిని తలచుకుని నవ్వింది నవ్వుతూ ఏడ్చింది. వస్తున్నా ఉండు నేను కూడా నీతో వచ్చేస్తున్నా అని దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరిచింది.

ఏదో విస్ఫోటనం. ఫెటిల్లుమనే చప్పుడు. నరాలన్ని తెగిపోయిన భావం. అక్కడే అలాగే నేల మీదికి ఒరిగి పోయిందామె.

భలే ఉంది విశాలమైన ఆకాశం. తెల్లటి మేఘాలు. అతడి చేతిలో చెయ్యి కలిపి. వాటిపైగా గాలిలో తేలి పోతూ. రెక్కలుకట్టుకుని ఎగురుతూ సంతోషంగా తృప్తిగా అతడి ముఖంలోకి చూస్తూ ఆకాశపు పొరలను దాటుకుని పై పైకి పోతుంటే ఆహా ఎంత హాయి.

అదొక అందాల లోకం అంతులేని పారవశ్యం.

అద్భుతం. చాలు ఇంకేం కావాలి ఈ జన్మకి.

ఇక లాక్ డౌన్ లూ కర్ఫ్యూలు కరోనాలూ అనారోగ్యాలూ ఏవీ మనల్ని విడదీయలేవు. మనకిక ఎడబాటనేది లేనే లేదంటూ గట్టిగా అతడ్ని హత్తుకుందామె.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments